

lig er der ikke andet Middel imod en modvillig Betaler, naar han er Embedsmand eller Pensionist, end at faae hans Bo taget under Sallitsbehandling, men hvortil vil et saadant Skridt nytte, naar ingen Del af hans Lønning eller andre Indtægter kan inddrages derunder? Det forekommer mig derfor, at den Bestemmelse, jeg her foreslaar optagen efter den norske Sallitslov, er en nødvendig Konsekvens af den Forandring, som det sidste Affnit af Lovforslaget vil indføre i den nu bestaaende Retstilstand. — De næste Uendingsforslag, jeg har stillet, ere til §§ 24 og 25, og jeg kommer her til at omtale et Hovedaffnit af Lovforslaget, nemlig det, som angaar Retshandlers Afkræftelse. Da de Bestemmelser og Regler, som her træffes, ere ganske nye og ujsendte, mener jeg, at der bør gaas frem med megen Forsomhed, og navnlig tror jeg, at man her skal tage det samme Hensyn, som den erede Ordfører forleden gjorde gjældende med Hensyn til en anden Lov, nemlig at man skal sørge for, at den nye Lov saavidt mulig møder en god Opinton. Der kan ikke være Tvivl om, at Kapitlet om Retshandlers Afkræftelse navnlig vil gaa ud over Grosfererne i Kjøbenhavn, og der er fra Grosferesocietetet tilstillet Folkethinget et Andragende, som gaar ud paa at forlange § 24 udeladt af Loven, eller subsidiært at §§ 24 og 25 omændres saaledes, som jeg har foreslaet. Forslagene til §§ 24 og 25 støtter jeg altsaa paa en Henvendelse til Rigsdagen fra den Korporation, som især vil blive berørt af Bestemmelserne om Retshandlers Afkræftelse, og jeg tror, at der er Grund til at tage under Overveelse, om ikke motiverede Grundringer fra denne Korporation bør bevirk, at vi omgjøre disse Paragrafer. Jeg har ikke stillet Grosferesocietetets principale Forslag om, at § 24 og 2det Affnit af § 25 skulde udgaa, men jeg har kun stillet det subsidiære Forslag, og jeg maa erklære, at Grosferernes Raisonnement forekommer mig at være fuldstændig tiltalende. Det hedder nemlig i det nævnte Andragende til Rigsdagen: „Naar en Retshandel er indgaaet i god Tro med en Mand, som maa anses for solvent, naar fuldt Bederlag er givet for Gjælden, og naar Kreditor Intet har

foretaget for at forma a Skyldneren til at betale, Gjælden ved Forfaldstid paa andre Kreditors Beskjning, saa maa, mene vi, Kreditors Ret til den modtagne Betaling være uantastelig.“ Det er disse saa Ord, hvorpaa jeg støtter Uendingsforslaget til § 24. Jeg vil hense Betingelserne for en Retshandlers Afkræftelse til den Tid, da Retshandlen stiftedes, hvormod Lovforslaget hensefører dem til det Tidspunkt, da Betalingen modtages, men dette Sidste kan medføre, at den Kreditor, som modtager Betaling, senere kan blive nødsaget til at tilbagegive den, fordi han paa Grund af en eller anden tilfældig Omstændighed har forudset eller haft Kundskab om, at den betalende Skyldner vilde fallere, hvormod en anden Kreditor, som senere modtager Betaling, kan komme til at beholde Pengene, fordi han ikke har haft en saadan Kundskab. Jeg mener, at saadanne Tilfælde kunne og nødvendigvis maa indtræffe, og jeg tror, at der dert ligger et Bevis for, at denne Regel ikke er fuldstændig gavnlig, eller at den ikke rammer Alle lige, hvorhos jeg mener, at man ikke bør sætte en saadan Inkonsekvens ind i en Lov af denne Bestaaffenhed. Hertil kommer, saaledes som ogsaa fremhævet af Grosferesocietetet, at man stiller de indenlandske Fordringshavere ringere end de udenlandske, thi, om ogsaa en udenlandsk Fordringshaver har oppebaaret Betaling paa en Tid, da han havde sikker Kundskab om Skyldnerens Sallit, vil der ikke være noget Retsmiddel til at faae ham til at tilbagebetale, hvad han har modtaget. Den Lov, som her foresligger, kan man nemlig ikke gøre gjældende hverken i Sverrig, i Norge eller i Preussen, men den, som har faaet Betaling i Udlandet, vil ganske sikkert beholde den. Den høitærede Minister fremhævede under Sagens første Behandling, at man skulde se at faae en Slags international Konkursret, men §§ 24 og 25 kunne ikke gaa i denne Retning, thi Inten i Udlandet er forbunden ved disse Bestemmelser. Den anden Anke imod § 24 og tildels ogsaa imod § 25 er altsaa den, at Udlandinge derved blive stillede paa et bedre Trin end de indenlandske Fordringshavere, men dette passer ikke med Ordningen af Kredit-